

Những Câu Chuyện Về Rắn

1- Người bắt rắn

Có rất nhiều huyền thoại bao quanh rắn, con vật bị người ta ghét, sợ và gớm ghê. Từ chuyện ngọc rắn mà ông Lê Quý Đôn nhắc tới trong Vân Đài Loại Ngữ sang tới rắn báo oán ứng vào chuyện Nguyễn Trãi bị tru di tam tộc. Tôi đã được nghe các cô lão của người Thượng kể về chuyện mãng xà vương dài hơn trăm thước, đường kính hai ba người ôm không hết. Loại mãng xà vương này mỗi lần di chuyển làm cây cối ngã đổ như có giông gió nên người ta còn kêu là trăn gió. Vì to lớn quá nên nó không đi săn mồi mà cứ nằm tại chỗ và há miệng ra để con thú nào không biết đi thẳng vào bụng của nó. Tôi cũng đã thấy rắn hai đầu ở vùng quận Ba Tri và con rắn huyết ở vùng U Minh mà toàn thân đỏ rực như máu.

Có thể nói rắn là con vật kỳ dị. Nó có thể nuốt con vật lớn hơn nó mười lần. Tùy theo con mồi to hay nhỏ nó có thể không ăn trong vòng nửa tháng. Nọc độc của rắn có thể làm chết người một cách dễ dàng. Từ những loài rắn độc

như hổ mang, hổ đất, hổ lửa, hổ mây cho tới rắn lục cườm, đèn cườm mà nọc rắn làm chết người hoặc gây ra những biến chứng trầm trọng. Ở vùng thôn quê hẻo lánh xa xôi dễ bị rắn cắn dân làng phải cầu cứu tới các ông thầy bắt rắn kiêm luôn việc chữa cho người bị rắn cắn. Họ biết cách chế ra thứ thuốc làm cho rắn không cắn mình thì mới bắt rắn được. Họ phải bắt rắn bằng tay không và phải bắt sống vì rắn chết chẳng có ai thêm mua. Thầy thuốc rắn hay hoặc dở là do thuốc của ông ta chế ra. Nó gồm thứ thuốc làm cho con rắn sợ không dám cắn mình và thứ thuốc để chữa nếu lỡ bị rắn cắn.

Người ta bảo sanh nghề tử nghiệp . Thầy bắt rắn cũng không đi ra ngoài cái lệ đó. Lúc còn nhỏ tôi có biết Lê, người bà con ở trong làng. Mặc dù còn trẻ, chỉ ngoài ba mươi nhưng anh lại là tay bắt rắn nổi tiếng, có nghĩa anh ta hành nghề đã lâu mà chưa bị rắn cắn chết. Thứ nhì anh chữa lành cho những người bị rắn cắn. Một lần Lê cho tôi đi theo coi cách anh hành nghề, nhờ vậy tôi đã thấy tận mắt thủ thuật bắt rắn của Lê và phải nói là ngoài thứ thuốc xoa vào tay anh phải có cái tự tin, cái gan mật của một người dám đụng tới một trong những con vật nguy hiểm và đáng sợ nhất. Sau đây là câu chuyện về ông thầy bắt rắn.

Trời trưa nắng gắt. Tuy mới tháng 5 mà nóng hừng hực, nóng chảy mồ hôi.
- Tới chưa anh...

Sáu hỏi Lê trong lúc hai người đi dài theo con lộ đá. Con lộ đá nối liền từ tỉnh lỵ Trúc Giang với Giồng Trôm tới tận Ba Tri chạy xuyên qua những làng mạc có đông dân chúng cư ngụ. Một bên là vườn còn một bên là ruộng. Vì sợ con đường bị ngập trong mùa mưa nên người ta đắp nó cao hơn. Hai bên vệ đường cây cỏ mọc um tùm. Hàng cây sao cao ngất gần tới cầu Bình Chánh. Cỏ tranh lá sắc hơn dao cạo cửa đứt da người ta lúc nào không hay.

Tới chừng mồ hôi thấm vào ran rất mới biết. Dọc theo con lộ đá là vùng đất lý tưởng cho rắn đào hang ở. Trừ một vài loại đặc biệt đa số rắn thích ở nơi khô ráo. Rắn hổ đất mà Lê tìm bắt sinh sống dọc theo con đường lộ. Nó đào hang ẩn dưới cỏ rậm cho tới tối mới mò ra kiếm ăn. Bắt rắn vào ban ngày thì phải trục được con rắn bò ra khỏi hang. Lê vạch cỏ đi trước còn Sáu xách cái giỏ đựng rắn đi sau. Tới khoảng cỏ thưa Lê dừng lại gật gù.

- Chú có nghe mùi hôn?

Hình hình mũi của mình Sáu thì thâm.

- Hôi quá... Chắc...

Tuy nó không nói hết câu song Lê hiểu.

- Mùi rắn đó chú... Rắn có cái mùi đặc biệt chỉ có người trong nghề mới người được...

Chỉ vào mấy cái đường mòn trơn láng Lê cười tiếp.

- Đường rắn bò... Ở đây phải có một cặp bự lắm. Bắt được cặp này bọn tiền...

Dứt lời Lê bắt đầu hành nghề. Trước nhất anh đi vòng vòng để đập cho cỏ nằm rạp sát mặt đất. Sáu chăm chú vào cái hang sâu tối mờ mờ đường kính rộng chừng gang tay người lớn. Mùi tanh hôi từ dưới đó bốc lên theo gió tạt vào mũi nó khiến cho nó phải lùi lại và đưa tay bịt mũi.

Sáu thấy Lê rút trong túi áo ra cái hộp bằng cây. Mở nắp hộp anh quệt thứ gì nâu nâu và sền sệt mà nó đoán là thuốc chống rắn. Quệt vào tay xong Lê bắt đầu thoa đều lên khắp hai bàn tay và lên tới tận cùi chỏ. Thoa thuốc xong Lê ngồi chồm hòm trước miệng hang xong bật diêm đốt một cục gì tròn tròn bằng ngón tay cái đoạn ném xuống hang. Mấy phút sau chút khói bốc lên. Sáu nghe có tiếng khò khè càng lúc càng lớn dần rồi cái đầu con rắn từ từ hiện ra trong vùng tối mờ mờ có khói tan loãng. Lê hơi lùi lại một chút

nhường chỗ cho con rắn bò lên. Cả Lê và Sáu không ai biết được con rắn dài bao nhiêu nhưng nhìn cái đầu hình tam giác lắc lư Sáu rung mình toát mồ hôi lạnh. Hai con mắt bất động, cái đầu đưa qua đưa lại, cái lưỡi có hai nhánh nhọn lều không ngớt đưa ra thụt vào khiến cho Sáu nín thở. Hai hàm răng nhọn lều, hai cái răng nanh cong cong, nếu nó phập vào tay chỉ cần năm phút thôi là đi đứt. Con rắn cất cao đầu, đưa qua đưa lại, hai mắt nhìn như thôi miên bàn tay của Lê đưa ra trước mặt nó. Không ai kể cả thầy bắt rắn nổi tiếng như Lê biết con rắn sẽ mổ lúc nào, mổ vào nơi đâu, sau hay cạn.

- Cấn... Cấn... Cấn đi thầy...

Lê hét nho nhỏ. Âm thanh của những tiếng đó chất chứa sự chết, như tiếng gọi hồn của các tay phù thủy.

- Cấn... Cấn... Cấn ông thầy...

Lê đưa bàn tay đang mở khum khum của mình ra ngay miệng con rắn. Nó mà mổ vào hở khẩu là anh tàn đời. Sáu cứng người trong trạng thái như tất cả máu trong người bị động lại vì sợ hãi. Tuy nhiên sự kiện kỳ lạ là Lê đưa bàn tay của mình tới đâu là đầu con rắn lùi tới đó. Nó lùi tới độ phải ưỡn ra đằng sau để lộ phần bụng trắng hếu và những cái vẩy bóng ngời. Sau này Lê mới giải thích cho Sáu biết bí quyết trong thủ thuật bắt rắn bằng tay không là đưa bàn tay có thoa thuốc ra khiến cho con rắn phải ưỡn cái cổ về phía sau tới cái độ nó không thể cắn được. Lúc đó chính là lúc bàn tay có thoa thuốc phải chụp thật nhanh vào cổ con rắn để nó không mổ mình được. Nói ra thì dễ song làm mới khó.

Nhanh như cắt Lê chụp ngay cổ con rắn rồi từ từ lôi nó ra khỏi hang. Đến giai đoạn này cũng chưa hết nguy hiểm vì có thể có một con rắn khác ẩn dưới bụng con rắn thứ nhất và nó sẽ mổ vào mình. Thành ra Lê chỉ bắt bằng

tay phải trong khi tay trái của anh vẫn trong thế phòng hờ. Sáu thở khi ra khi thấy Lê kéo con rắn hổ dài ngoằng ra khỏi hang. Thành thạo vì đã làm nhiều lần anh lấy cây kim ra may miệng con rắn lại xong bỏ vào cái giỏ tre. Bằng cách thức tương tự như lần đầu Lê bắt luôn con rắn còn lại. Sáu chỉ có vinh hạnh đi theo Lê bắt rắn một lần thôi vì sau đó má nó biết được nên cấm không cho nó đi. Tuy nhiên vì không được đi theo nên sự tò mò lại kích thích nó nhiều hơn. Nó năng lui tới nhà Lê để nghe anh kể chuyện bắt rắn hoặc chứng kiến Lê chế thuốc chữa nọc rắn.

Đời sống êm ả trôi đi cho tới một hôm. Đang bán đạn ở nhà lồng chợ anh thấy một đám người lớn xách gậy gộc chạy đi về hướng nhà thờ.

- Cái gì dậy bác ba?

- Rắn... Rắn dô nhà kiếm thằng Lê... Nó la làng kêu cứu nó...

Sáu cười khi. Thầy bắt rắn gắp rắn lại la làng. Chuyện đó khó tin quá. Tuy nhiên thấy mọi người chạy nó cũng chạy theo.

- Rắn gì vậy bác ba? Anh Lê là thầy bắt rắn mà bác ba... Mai gầm hả bác ba...?

Bác ba lắc lắc đầu.

- Rắn chúa... Thằng thầy bắt rắn nào tới số mới bị rắn chúa tới tìm. Chỉ có rắn chúa mới cắn chết thằng Lê...

Khi Sáu tới nơi thì quang cảnh xảy ra khiến cho nó buồn cười mà cũng lo lắng. Lê, mặt tái mét, mắt lác liên ngồi chồm hồm trên chiếc bàn ăn cơm.

Anh có vẻ sợ hãi như thấy ma hay một vật gì vô hình.

- Bà con kiếm con rắn chúa dùm tôi... Lệ lên... Tôi thấy nó chun dô đông củi ngoài sân... Bà con coi chừng nó độc vô cùng... Mổ một cái là hông có thuốc chữa ghen...

Nghe Lê nói mọi người cũng sợ. Bác ba Học có ý kiến bảo mọi người dùng

đăng bao kín đồng củi không cho con rắn trốn rồi hai ba người bắt ghế lên lấy từng khúc củi ra. Bằng cách đó cuối cùng người ta thấy một con rắn nhỏ bằng ngón tay trỏ và dài độ gang tay. Sau khi con rắn bị đập chết rồi Lê mới dám bước xuống đất. Lật ngửa con rắn lên anh mới giải nghĩa cho mọi người biết con rắn chúa khác với con rắn thường như thế nào. Dưới bụng nó có chín khoang đen trắng. Tuy nhỏ nhưng nọc của nó độc vô cùng. Hôm nay nó tới kiếm Lê là để báo thù cho đồng loại của nó.

- Nhờ phước đức ông bà nên tôi mới hồng bị nó cắn...

Anh kể là đang ngồi ăn cơm với vợ con anh chợt thấy một con rắn bò thật nhanh vào đồng củi trước sân. Bằng cái nhìn của tay bắt rắn chuyên nghiệp và cũng do ở cảm nhận tâm linh nên anh biết ngay con rắn chúa tới kiếm mình báo thù. Nhờ may mắn hay phước đức ông bà nên anh mới thấy nó trước khi nó cắn anh. Nửa tháng sau Lê từ giã Sáu mang vợ con lên tỉnh ở. Anh bỏ luôn nghề bắt rắn. Tuy nhiên số mệnh nghiệt ngã vẫn đeo đuổi anh. Chiến tran lan rộng vả lại anh không có nghề nào khác ngoài bắt rắn nên không thể sống ở tỉnh thành được. Thế là một năm sau anh lại dắt díu vợ con trở về làng cũ sinh sống bằng nghề bắt rắn. Thời gian sau, một hôm thấy anh đi bắt rắn mà chiều tối chưa về vợ anh la lên. Dân làng đốt đuốc đi tìm thấy Lê nằm chết trên con lộ đá. Trên bàn tay của anh có vết rắn cắn. Một con rắn chúa nào đó đã cắn chết tay bắt rắn nổi tiếng để trả thù cho đồng loại của mình. Sáu đi đưa đám tang của Lê. Tay bắt rắn không còn lo âu thấp thỏm vì sợ con rắn chúa tới báo thù. Sau khi chôn cất xong chị Mến, vợ của Lê mới đưa cho Sáu một cái giỏ tre rồi buồn rầu nói.

- Anh Bảy có dặn tôi là nếu anh chết thì đưa cái này cho em...

Nhìn vào cái giỏ tre Sáu thấy một con trăn lớn hơn ngón chân cái đang khoanh tròn trong đó. Không biết con trăn dài cỡ nào mà quấn bốn năm

vòng trong chiếc giỏ tre.

- Anh Bảy ảnh nói ảnh bắt được ngoài ruộng. Ảnh cho em để em nuôi chơi... Sáu do dự không muốn nhận nhưng nghĩ tới Lê đã chết mà còn nhớ tới mình nên nó vui vẻ nhận lãnh. Xách cái giỏ tre về nhà nó miên man suy nghĩ. Nuôi con trăn là một chuyện khiến cho đám con nít trong làng phải lác mắt và phục nó sát đất. Nó nghĩ tới cách làm ra tiền hay kiếm ra đồ chơi bằng cách cho đám con nít sờ soạng hoặc đeo con trăn vào cổ đi vòng vòng. Nó quên mất một điều là dù không có nọc độc con trăn vẫn có thể giết người, giết một đứa con nít lên 9 tuổi như nó.

2- Ngủ với rắn

Tiếng keng gõ keng keng vang ngoài sân báo hiệu giờ tan học. Đám học sinh con nít giành nhau ra trước. Sáu đứng im bên cạnh đám học sinh con gái đang tụ lại một chỗ. Nó không muốn hoà mình với đám con nít vì bây giờ nó đang học lớp nhì. Nó tự nghĩ mình đã lớn nên không muốn làm trò cười cho đám con gái cùng lớp. Cô giáo Thâu đang bận rộn bắt đám con nít xếp hàng ngay ngắn rồi dẫn chúng đi từ từ ra cổng. Tội nghiệp cho cô la khan cả cổ mà đám con nít cứ lờ đi.

- Ê Sáu... Bữa nay mày làm gì?

Con Mơ cười hỏi Sáu. Nó là đứa con gái học lớp nhì và nhỏ tuổi nhất trong đám con gái đi học ở cái trường tiểu học này. Nói là nhỏ tuổi chứ nó đã mười tuổi rồi. Con gái ở quê đi học trễ lắm. Nhiều đứa lớn chồng chồng mà còn học lớp nhì hay lớp nhất. Có đứa đang đi học bỗng biến mất tiêu rồi sau đó mới nghe mấy đứa khác nói đi lấy chồng rồi. Con gái ở đây đi học vì bị bắt buộc. Cha mẹ bị cô thầy bảo phải gởi con tới trường để cho cô thầy có việc làm và lãnh lương tháng tháng. Thật ra thì cha mẹ cũng nghĩ cho nó tới

trường biết được chữ nào hay chữ đó. Bởi vậy có đứa đang đi học rồi xin thầy cô nghỉ vài ngày vì tới mùa lúa, dứa hoặc rau cải trái cây.

- Sáu... Bữa nay mày làm gì?

Con Mơi lại hỏi. Đúng ra tên của nó là Mai, nhưng vì trùng tên với ông bà, hoặc bà con ai đó trong làng nên người ta gọi trại đi là Mơi. Cái chuyện kỵ tên xảy ra hoài. Cha mẹ có thai trước khi đặt tên con phải dò hỏi xem có trùng tên ai trong làng. Nếu bị trùng là phải kiếm tên khác. Rót cuộc rồi họ chọn những cái tên xấu hoặc hay kỳ dị hoặc buồn cười như Dứt, Cứt, Xoài, Mận, Dừa, Cam, Quít, Bông...

- Hồng có làm gì. Mày hỏi chi vậy?

- Tao tới nhà mày chơi?

- Chơi cái gì?

Sáu hỏi gọn bản.

- Chơi cái gì cũng được. Mày muốn chơi cái gì tao chơi cái đó...

Con Mơi có bà con với nó và nó là vai anh mặc dù nhỏ tuổi hơn. Cũng vì vậy mà hai đứa coi như bạn. Cũng vì vậy mà hai đứa đối đáp với nhau mà người ngoài nghe chắc phải lắc đầu cười. Thử ngôn ngữ nhà quê giản dị và thật thà cũng như con nít nghĩ sao nói vậy.

- Tao đi câu cá. Mày đi hôn?

- Đi... Sao mày đi câu cá hoài vậy?

Sáu muốn xì ra là mỗi ngày sau giờ học nó phải đi câu cá để đem về cho má hoặc chị Năm làm đồ ăn. Hôm nào nó không đi đâu hoặc đi câu mà không có cá là cả nhà tro mủ, ăn cơm với đọt lang luộc chấm nước mắm. Nó không thích ăn đọt lang chấm với nước mắm mặn chát nên phải đi câu. Cá mà nó thường hay câu là cá bóng dứa và cá lòng tong.

- Tao thích đi câu cá... Mày hông biết chứ ông Khương Tử Nha nhờ câu cá

mà sau này làm quan lớn lắm...

- Vậy hả... Mọi một mày làm quan mày còn chơi với tao hôn?

- Nó mà làm quan... Hoang đàng thì có...

Con Mận xen vào. Sáu lườm con nhỏ này. Nó là đứa con gái dữ nhất, xí xọn nhất, chảnh chệ nhất. Thật sự thì con Mận không xấu nếu nó không bị sút môi.

- Kệ tao... Tao hoang đàng còn hơn mày đi cấy lúa...

Thầy Quờn bước vào cửa. Sự có mặt của ông ta làm tắt nghẽn cuộc đấu khẩu giữa Sáu và con Mận.

- Thôi mình đi về...

Nói xong con Mọi bước ra và Sáu theo sau. Nó nhìn sau lưng đứa em bà con lớn tuổi hơn mình. Mái tóc dài đen thoảng mùi dầu dừa có thêm chút bông bưởi. Chiếc áo bà bà chắc lúc mới mua màu trắng nhưng bây giờ đã ngả ra màu ngà ngà lốm đốm những bệt nâu sậm.

Ra khỏi cổng trường hai đứa quẹo trái. Gió man mát. Con chim cu đậu tuốt trên ngọn cây dừa lão cất tiếng gáy nghe thật buồn. Giữa trưa nắng mà nghe chim cu gáy buồn lắm.

- Một hồi tao qua nhà mày đi câu nghen...

Mọi lên tiếng. Sáu quay qua nhìn nó. Mọi không đẹp nhưng dễ thương và hiền và ít nói. Trong lớp nó được thầy Quờn cưng nhất (dịp khác tôi sẽ kể về ông thầy giáo độc nhất vô nhị này).

- Ủa... Tao chờ mày... Mà mày phải qua sớm sớm... Hay thôi để tao qua nhà mày...

- Ủa... mày qua nhà tao hái ổi cho mày ăn...

Dứt lời con Mơi bước lên cây cầu làm bằng thân cây dừa bắc qua con rạch nhỏ. Đứng nhìn theo con Mơi giây lát Sáu ù té chạy thật nhanh. Mười phút sau nó quẹo cua thật gắt vào con đường đất về nhà mình. Hàng rào làm bằng cây quít tàu bắt đầu có trái chín vàng. Nó tuôn vào nhà như con lốc. Nhà vắng không có ai. Má nó đã đi lên tỉnh để thăm anh của nó. Chị Năm chắc ghé nhà bạn, còn thằng Sơn thì lang thang đâu đó. Quăng cuốn tập lên giường Sáu chộp cái cuốc đi nhanh ra sau nhà. Chỉ cần ba nhát cuốc thật sâu nó đã tóm được chục con trùng. Trở vào nhà lấy cần câu nó chăm chỉ xỏ sợi nhợ xuyên qua mấy con trùng. Lát sau nó có được khúc mồi dài đủ để câu cá bóng dừa nguyên cả ngày. Làng này có rất nhiều cá bóng mà loài cá bóng dừa là loài cá háu ăn, mê ăn nhất. Câu loại cá này ai câu cũng được kể cả con nít bốn năm tuổi vì không cần lưỡi câu. Thả sợi dây câu bằng nhợ có xỏ khúc trùng xuống là con cá bóng dừa ăn và ngậm luôn không chịu nhả ra. Nhiều con bị giật lên tới trên bờ đất mà miệng vẫn còn ngậm cứng mồi. Xỏ xong một cần nó tiếp tục xỏ cần câu thứ nhì dành cho con Mơi. Con nhỏ này thích câu mà lại sợ con trùng. Con Mơi thật kỳ cục. Thứ đáng sợ lại không sợ mà đi sợ con trùng. Chúi đầu vào lu nước uống một hơi no canh hông nó bưng bả ra khỏi nhà không cần phải khép cửa lại. Ở đây không có ai ăn cắp vì chung quanh toàn là bà con hay chòm xóm. Vả lại nhà nó cũng chẳng có gì đáng giá để cho người lạ ăn cắp.

Vác hai cái cần câu nó vừa đi ngó quanh quất. Con lộ đất chạy dọc theo cái rạch nhỏ mà nước bắt đầu chảy chậm lại để trở thành những lổn. Đây là lúc câu có nhiều cá nhất vì cá bắt đầu ra khỏi chỗ ở để đi tìm mồi. Không muốn mất thì giờ Sáu chạy. Nó băng qua cây cầu vào nhà Mơi nhanh hơn một lực

sĩ chạy điền kinh. Nhưng nó khựng lại khi thấy Mơi vừa nhảy vừa đi. Trên tay nó cầm hai trái ổi da bóng lưỡng.

- Mày tới chậm chút nữa là tao ních hết tron...

Mơi cười nói giỡn rồi đưa hai trái ổi nhỏ hơn ngón chân cái một chút. Nhìn thoáng qua Sáu biết đó là hai trái ổi chim ỉa. Nó là một thứ ổi nhỏ trái nhưng tròn và ngọt. Ba tiếng ổi chim ỉa đủ nói lên gốc gác của thứ ổi hoang này.

Hai đứa trao đổi nhau. Con Mơi cầm cần câu còn Sáu lấy hai trái ổi bỏ vào túi áo. Hai đứa đi dài theo bờ rạch. Hễ lần nào hai đứa đi câu chung với nhau là Sáu để cho Mơi chọn chỗ ngồi câu. Nó không chịu cũng không được vì con Mơi tự giành lấy cái quyền nên Sáu vì chiều bạn đành để cho Mơi chọn lựa. Hơn nữa nó biết con Mơi có tay sát cá. Nó ngồi chỗ nào là chỗ đó cá ăn lia lịa, giựt mỗi tay luôn.

- Chỗ này...

Con Mơi dừng lại ngay chỗ có thân cây dừa nằm sát mé rạch. Liếc quanh quát thấy bờ rạch trống trơn Sáu nói nhỏ.

- Có cá hôn mậy?

- Có sao hông có...

Không cần sự ưng thuận của Sáu Mơi ngồi xuống thân cây dừa rồi bắt đầu thả sợi nhợ có xâu trùn xuống nước. Sáu cũng làm theo.

- Rồi... rồi...

Mơi la nhỏ nhỏ khi nhìn thấy dây câu căng thẳng và đảo qua đảo lại. Thận trọng và chậm chạp nó từ từ giở cần câu lên cao. Một con cá bóng dừa thật bự đang dong đưa trên mặt nước mà vẫn còn ngậm mồi không chịu nhả ra cho tới khi Mơi đưa nó vào tận giữa bờ dừa. Bắt đầu từ đó Sáu vừa câu vừa lo gỡ cá cho hai đứa. Con Mơi quả có tay sát cá. Nó giật lia lịa khiến cho

Sáu làm không kịp. Nhìn xâu cá bóng dài Sáu nói lớn.

- Thôi đủ rồi...

Sáu lên tiếng. Mọi vẫn ngồi yên hổng nhúc nhích.

- Mình ngồi chơi chút nữa đi... Dìa nhà làm chi sớm dậy...

Sáu không muốn nói cho Mọi biết nó cần dìa nhà để bắt chuột cho con trăn của nó ăn. Cứ mỗi tuần lễ nó phải bắt một con chuột để làm mồi cho con trăn. Kể từ khi Lê chết cho tới nay hơn ba tháng rồi. Con trăn lớn thấy rõ. Vì bận nuôi con trăn nên nó đã bàn giao con rắn bông súng lại cho Sơn, em nó. Chiều lòng con Mọi nó ngồi thêm chút nữa nhưng không để tâm vào chuyện câu cá. Lát sau nó nói nhỏ với con Mọi bằng giọng như năn nỉ.

- Thôi mình đi dìa đi...

Thấy con Mọi chưa nhúc nhích nó tiếp.

- Tao phải về kiếm chuột...

Vừa nghe nói tới tiếng chuột Mọi đứng bật dậy liền. Sáu cười thâm. Đàn bà, con gái thật kỳ. Đàn ông, con trai hổng sợ mà lại đi sợ chuột, rắn, trùng, sâu... Nó nhớ một lần chị Hai đang nấu cơm và nó đại dột cầm cái đuôi đưa con chuột ra trước mặt của chị. Ré lên tiếng kinh hoàng, mặt mày tái mét chị la làng chói lọi. Có một điều nó quên là chị hai đang cầm cây đũa bếp trong tay. Sợ quá chị quất đũa bếp vào đầu nó mấy cái đau điếng. Từ hôm bị ăn đũa bếp nó học khôn hổng có nhát chỉ lúc đang làm bếp.

- Mà kiếm chuột để làm gì?

Vừa nói Mọi vừa nhích lại gần chỗ Sáu đứng như nó đang thấy con chuột bò trước mặt. Sáu cười hích hích vì khoái chí. Nó nghĩ thâm trong trí.

- Mà sợ chuột thì tao sẽ có cách nhát mày... Tao sẽ làm cho mày nghe lời tao... Tao biểu sau mày làm vậy...

- Tao phải bắt chuột cho rắn ăn...

Mời quay mặt nhìn Sáu lom lom. Hết chuột lại rắn. Tại sao thằng con nít qui này lại đi nuôi ba cái đồ kỳ cục. Tại sao nó hồng nuôi trâu, bò, heo, gà vịt, chim mà toàn nuôi đế, cá lia thia, kiến, ong rồi bây giờ tới chuột với rắn.

- Mà nói thiệt hả Sáu?

Con Mời hỏi và Sáu gật đầu.

- Anh Bảy Lê cho tao con trăn để nuôi...

Giọng của con Mời cất lên buồn buồn.

- Tội nghiệp anh há. Tao thấy chị Mến khóc hoài hà...

Ngước nhìn Sáu nó nói với giọng nghiêm nghị.

- Mà không thấy gương anh Bảy sao. Nuôi chi ba cái thứ mắc dịch mắc ôn đó...

Không trả lời Sáu thu dọn thật nhanh. Tay mặt cầm hai cần câu, tay trái xách xâu cá bóng dừa nó hỏi.

- Mà đi nhà hay qua nhà tao chơi?

- Tao qua nhà mà chơi rồi tới mà đưa tao đi nhà nhen. Đi một mình tao sợ ma...

Sáu gật đầu. Dù là đứa con nít nổi tiếng lì lợm nhưng nó cũng sợ ma chút chút. Người lớn còn sợ ma huống chi con nít. Tuy nhiên vì tự ái nó giấu kín nỗi sợ ma của mình. Nó không muốn cho ai biết chỗ yếu của mình kể cả Mời, con bạn thân nhất. Nó phải tỏ ra xứng đáng với sự nể phục của đám con nít trong làng. Nó phải là anh hùng, dù là anh hùng rơm ở cái làng vô danh và nghèo nàn có nhiều đứa con nít thất học.

- Ủa... Mà qua nhà tao chơi... Mình ăn cơm rồi tao cho mà coi con trăn.

Tối tao sẽ đưa mà đi tới nhà...

Moi cười gật đầu ưng thuận. Nó tin vào lời hứa của bạn. Sáu chưa bao giờ thất hứa với nó. Đi tới ngõ Sáu đứng chờ Moi chạy vào nhà xin phép ba má. Đứng nhìn nước lớn chảy chậm nó miên man nghĩ tới con trăn của Bảy Lê cho nó. Con vật càng lớn càng đẹp ra. Da của nó bóng láng, vẩy của nó bắt đầu đổi màu. Chắc nó tới lúc trở mã giống như con gái... . Sáu không biết rõ con gái trở mã đẹp như thế nào mà nó chỉ nghe má nó nói với chị Năm mỗi lần thấy chỉ ăn mặc hoặc chải đầu hay soi gương. Nó băn khoăn tự hỏi con trăn của nó có đẹp hơn con Moi hôn. Nghe tiếng động Sáu ngược lên thấy con Moi đi ra. Con nhỏ có dáng đi uyển chuyển không thua gì trăn bò. Sáu cười thầm vì sự so sánh của mình. Nó không dám nói ý nghĩ này ra vì sợ con Moi sẽ giận khi bị so sánh giống như rắn. Ngang qua tiệm tạp hóa của bà Hai, Moi ghé vào mua một cái bánh cam rồi bẻ làm hai đưa cho Sáu phân nửa.

Tuy nhà không giàu song vì là con út nên Moi được ba má cưng chiều. Mỗi buổi sáng đi học nó được má cho tiền ăn quà bánh phủ phê. Nhờ vậy mà Sáu được hưởng lây. Ngoài chuyện bạn bè với nhau con Moi còn được Sáu bên vực và che chở mỗi khi bị đám con trai ăn hiếp. Kể từ khi hai đứa thân nhau đám con nít không đứa nào dám chọc ghẹo Moi vì sợ nó mét với Sáu. Sở dĩ đám con nít sợ và người lớn nể nang Sáu vì nhiều lý do. Đám con nít sợ nó vì cái tính lì lợm và ngang tàng. Chúng nể Sáu vì sự hiểu biết của nó. Nhờ đọc sách mà Sáu biết nhiều hơn những đứa trẻ đồng trang lứa. Tuy nhiên điều khiến cho con nít và ngay cả người lớn phải nể nang nó chính là cái uy thế của gia đình. Nội cái danh vị cháu ngoại ông hương cả và cháu nội của ông hội đồng đủ khiến cho ai ai cũng phải e dè nó. Huống chi ba của nó còn theo Việt Minh đánh Tây. Tuy không gặp ba lần nào kể từ khi ông vào bụng

kháng chiến nhưng nó nghe người ta nói ba nó làm lớn lắm. Cũng vì vậy mà ngay cả ông hương quản Cây, tía của thằng bảy Thừa còn ớn nó. Ông không dám đụng tới gia đình nó vì sợ Việt Minh về hỏi thăm sức khỏe của ông. Thành ra mặc dù biết ba nó theo Việt Minh, chú nó theo kháng chiến, nhưng nó làm đại đội trưởng du kích mà đám lính theo Tây ở trong làng lơ đi như không biết.

Về tới nhà đưa xâu cá cho chị Năm xong để mặc cho con Mối phụ chị mình nấu cơm Sáu bưng bả ra vườn. Nó phải tìm mồi cho con trăn vì đã quá kỳ hạn cho con vật ăn. Nó phải kiếm thằn lằn, rắn mồi hay chuột. Tốt nhất là chuột vì trăn rắn thích ăn chuột nhất. Phải con chuột còn sống vì trăn không chịu ăn mồi chết. Nó đã thử vài lần nên biết mặc dù đói rả họng ra con trăn nhất định không ăn đồ chết. Nó còn hơn tía mình nữa. Sáu lẩm bẩm trong lúc mắt lão liên nhìn lên đột dứa xiêm hi vọng thấy được con chuột mập ú đang treo tòn ten trên bẹ dừa. Nó sáng mắt lên khi thấy con chuột đang nằm mọp trên bẹ dừa. Móc cái ná thun ra, lắp đạn đất sét vào nó giương tay. Phải bắn một phát và phải bắn làm sao cho con chuột rớt xuống mà vẫn không chết. Giây thun căng ra thẳng băng, mắt nhìn vào mục tiêu, tay mặt gồng lên, tay trái giữ viên đạn. Vù... Bịch... Con chuột nhảy tung lên rồi rơi xuống mương đầy nước. Buông cái ná thun Sáu nhào xuống trước khi con chuột chìm trong nước. Chộp lấy con chuột và giữ cứng trong tay mình nó lợi nhanh vào bờ. Lặn cái ná thun vào lưng quần xong nó mới có thời giờ quan sát con chuột. Thấy hai mắt con vật mở thao láo nó mỉm cười sung sướng.

Ăn cơm xong đã hơn năm giờ nhưng trời vẫn còn sáng trưng.

- Tao cho con trăn ăn mày có muốn coi hôn?

Nghe chuột với trăn con Mơi dự dự nhưng nghĩ có Sáu ở bên cạnh, vả lại cũng tò mò muốn biết nên nó gật đầu. Nó nằm dài trên chiếc lót ngoài hàng ba chờ Sáu biểu diễn màn trăn ăn chuột. Đầu tiên nó mang ra cái nia có vách chắn cao. Kế đó nó bỏ con trăn vào rồi sau đó mới tới con chuột. Mặc dù không biết gì nhiều song con Mơi cũng nhận ra chuyện lạ. Ngay lúc bị bỏ vào con chuột tỉnh táo liền. Dường như đánh hơi được nguy hiểm nên hai mắt nó lác liên, bốn chân chụm lại trong thế thủ hoặc sẵn sàng chạy trốn. Con trăn thì lại khác. Đang khoanh thành vòng tròn nó chột ngóc đầu lên. Cái lưỡi có hai nhánh nhọn hoắt lè ra thụt vào rồi toàn thân của nó chuyển động dần dần tới mục tiêu. Cái đầu bất động, hai con mắt của nó mở trừng trừng như thôi miên con mồi. Con chuột lùi tới sát thành vách và co rúm lại vì không còn đường chạy trốn. Cái đầu con trăn như dài ra thêm. Không biết nghĩ sao mà con Mơi chột nắm lấy tay của Sáu và xiết chặt lại. Có lẽ nó sợ.

- Tội nghiệp con chuột quá...

Mơi thì thâm. Dường như đứng trước cảnh con vật sắp sửa bị ăn thịt nó động lòng thương cảm. Sáu gật đầu nhưng trong lòng nó lại nghĩ khác. Cá ăn kiến và kiến ăn cá mà. Với lại nó quá quen thấy rắn ăn thịt những con vật khác hay bị những con vật khác ăn thịt.

Mơi buột miệng la tiếng nhỏ khi thấy con trăn ngoạm lấy con chuột. Cử động tấp mồi của con trăn lạ không thể tưởng. Với lại bị thôi miên nên con chuột hoàn toàn không có phản ứng nào. Hai chân sau của con chuột giựt giựt mấy cái rồi sau đó bất động luôn. Từng bấp thịt chuyển động con trăn chậm chạp nuốt cho tới khi con chuột biến mất. Mơi thả tay Sáu ra rồi quay qua cười với bạn. Nó có vẻ then thò còn Sáu thì lại sung sướng vì được cô bạn xinh đẹp nắm tay.

- Tao đi về...

Mọi lên tiếng khi thấy trời chạng vạng tối.

- Chờ tao nhốt con trăn lại rồi tao đưa mày về...

Sáu hồi hả thu dọn đồ nghề và bỏ con trăn vào giỏ xong ra sau vườn đốt cây đuốc cầm trên tay. Hai đứa im lặng đi. Mọi chợt đưa tay ra nắm lấy tay Sáu.

- Tao sợ ma... Mày sợ hông?

Sáu bậm môi nói nhỏ nhỏ.

- Hông...

- Hông mà sao tay mày run và lạnh ngắt hà...

Sáu mỉm cười trong bóng tối. Nó không muốn nói cho Mọi biết tay nó run và lạnh ngắt không phải vì sợ ma mà vì bị con gái nắm tay. Nó biết nói ra con Mọi sẽ cười nó và có thể sẽ đi học lại với mấy đứa con gái khác. Như thế nó sẽ trở thành trò cười cho mọi người trong làng.

Gần tới khúc quanh nơi có bụi tre mọc sát đường Mọi chợt dừng lại. Tiếng gió thổi rì rào mừng tượng như tiếng thì thầm của ai đó trong bóng tối. Gió đẩy thân cây tre cọ vào nhau tạo thành âm thanh kéo kẹt giống như tiếng cười khúc khích của chị Mận, người đã bị Tây hiếp và bắn chết kẻ bên bụi tre. Những cành tre bị gió đong đưa tương tự như hai cánh tay dài lê thê của chỉ đưa ra ôm choàng lấy nó. Hết tiếng lớn Mọi ù té chạy. Vì bị nó nắm tay chặt cứng nên Sáu cũng phải chạy theo luôn. Hai đứa nắm tay nhau cầm đầu cầm cổ chạy một mạch tới ngay ngõ nhà của con Mọi mới dừng lại. Con Mọi nói trong tiếng thở nghen.

- Mày đi với tao dò nhà ghen Sáu...

Sáu gạt đầu. Hai đứa vẫn nắm tay nhau đi qua cầu. Thấy ánh đèn măng xông

từ trong nhà của mình hắt ra Mối mới cười lên tiếng.

- Mày mệt hôn Sáu?

- Mối chạy có chút mà mệt gì?

- Hồi nữa dì một mình mày sợ hôn?

Sáu bặm môi lắc đầu.

- Hông... Tao đi ngang qua nhà mày ban đêm hoài... Ma đâu mà ma...

Con Mối quay qua nhìn bạn. Trong ánh đuốc bập bùng Sáu thấy mặt đứa bạn trắng hồng. Nó ngửi được mùi dầu dừa pha bông bưởi trên tóc của Mối.

- Tao dò nhà. Mày dì đi... Mai tao qua chơi...

Sáu gật đầu im lặng đứng nhìn cho tới khi con Mối mất dạng mới quay đi. Tay cầm đuốc nó bước chậm trên cây cầu bắt qua con rạch nhỏ. Khi qua tới bên kia đường nó dừng lại. Bóng tối âm u. Sương lành lạnh. Đuốc cháy bập bùng. Tiếng côn trùng rí rả. Tiếng gió lùa trên đám cỏ cao mọc ven đường. Tự dưng Sáu rung mình nổi gai ốc và cảm thấy sống lưng của mình lạnh. Gió lùa mà nó có cảm giác như ai hà hơi vào sau gáy của mình. Liếc ra sau một cái thật nhanh Sáu bắt ấn. Cái này nó học từ anh Bảy Lê. Anh nói muốn không bị ma nhát mày phải bắt ấn bằng cách cong ngón tay giữa với tay cái lại thành vòng tròn, còn ba ngón tay kia dang thẳng ra thì ma nó không dám lại gần. Tay trái cầm đuốc, tay mặt bắt ấn Sáu mạnh dạn bước. Tuy nhiên khi tới gần chỗ bụi tre thì nó nghe tiếng cười khúc khích và tiếng rên, tiếng la, khóc vang vang khắp nơi cùng với hơi thở lạnh tanh của chị Mận phả vào gáy nó. Hét một tiếng lớn Sáu vọt chạy. Càng chạy nó càng nghe như có tiếng bước chân vang thình thịch cùng với tiếng cười hà hà vang sau lưng. Quên cả chuyện bắt ấn Sáu quăng cây đuốc cầm đầu chạy một mạch. Tới nhà của bác ba Trộn nó mới hoàn hồn. Dừng lại để thở nó đi như chạy trên con hẻm dẫn vào nhà của mình. Thấy ánh đèn leo lét nó thở khi ra. Chị Năm

vẫn còn thức tụng bộ Xuân Thu Oanh Liệt nó mới mượn của bà Nội đem về mà chưa có dịp đọc.

Đang ngủ Sáu giật mình vì nghe tiếng động là lạ vang bên tay đồng thời nó cảm thấy có vật gì trơn nhót liếm trên mặt của mình. Hồng lẽ chuột... Nó không nghĩ như vậy vì chuột ít khi dám bò lên giường và chui vào mùng nằm ngủ với mình. Con gì đang ở trong mùng của mình. Sáu chợt nhớ tới anh Bảy Lê. Hình ảnh anh nằm chết co rúm bên bờ lộ đá. Hai mắt anh mở trừng trừng. Hai cánh tay bầm tím. Mắt, mũi và miệng đều rỉ máu. Bác ba Học có nói cho nó biết là nọc của con rắn chúa độc vô cùng mới làm làm cho thất khiếu rỉ máu. Hồng lẽ con rắn chúa về kiểm mình vì mình cũng đi bắt rắn với anh Bảy... Nghĩ tới chuyện con rắn chúa đang nằm bên mình Sáu rùng mình sợ hãi tới độ toàn thân lạnh ngắt và tay chân không nhúc nhích được. Bên tai của nó vang lên hơi thở phì phò mang mùi tanh tanh phả vào mũi làm nó như ngộp thở. Nằm yên như thế thật lâu mà không thấy có gì xảy ra nó len lén mở mắt. Trong bóng tối mờ mờ nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ vật mà nó thấy là cái đầu hình tam giác với hai con mắt xanh lè bất động đang chờn vờn trước mặt mình. Rắn... Đúng là rắn. Sáu cảm thấy máu trong người đông đặc lại và cổ họng như bị nghẹn lại như có vật gì tròn tròn, trơn nhót và lạnh lạnh quấn vòng quanh và từ từ xiết chặt lại làm cho nó thở khó khè. Lại một điều là đầu con rắn cứ đảo qua đảo lại trước mắt nó mà không mở. Nhìn kỹ nó nhận ra đó chính là con rắn mình đang nuôi chứ không phải con rắn chúa tới báo thù. Nó cũng biết rõ một điều là thân hình con rắn đang quấn vòng quanh cổ của mình khiến cho nó bị nghẹt thở khó khè. Sợ tới độ muốn ị ra quần nó lằm bằm.

- Anh Bảy... Cứu... cứu em...

Sáu lẩm bẩm gọi tên ông thầy bắt rắn đã chết. Trong bóng đêm mơ hồ lời chỉ dạy của Bảy Lê vọng lên trong tiềm thức. Bị trăn rắn quấn mảy hầy bình tĩnh. Thứ nhất đừng có nhúc nhích. Phải giả chết. Phải làm cho con trăn tưởng mình đã chết rồi thì nó mới không xiết cho mình ngạt thở hay gãy xương. Sau đó tìm cái đuôi của nó. Phải bẻ hoặc cắn vào cái đuôi làm nó đau và nó sẽ vùng chạy. Phải làm êm ái như vỗ về con vật. Từng chữ, từng câu, từng lời của người chết thì thào vào tai. Hít hơi dài như lấy hết can đảm bàn tay nhỏ nhắn của thằng con nít lì lợm run run lần mò tìm cái đuôi của con trăn. Nó rùng mình khi chạm vào làn da mát lạnh, nhờn nhớt, trơn trơn của con vật rồi lần lần đi xa hơn. Cảm thấy thân hình của con trăn nhỏ dần đi nó mừng rỡ vì biết sẽ gặp cái đuôi. Thời gian qua chậm chạp. Sáu nằm im với toàn thân không nhúc nhích trừ hai tay hoạt động một cách lặng lẽ trong bóng tối. Nó muốn há miệng kêu cứu với chị Năm đang ngủ giường bên kia nhưng lại sợ làm con trăn nổi giận sẽ xiết chặt hơn. Với lại nó không dám chắc bà chị nhất hất của mình giúp ích gì được trong tình cảnh đặc biệt này. Nhiều khi chỉ thấy và sợ quá xỉu cũng không biết chừng. Nghĩ vậy nên nó phải tự tìm cách cứu mình. Ánh trăng ngoài cửa sổ dội vào sáng hơn cho nó thấy hai mắt của con vật đang trừng trừng nhìn mình như thôi miên. Đừng nhìn vào mắt con rắn... Sáu nhắm mắt lại khi nhớ tới lời dặn của anh Bảy trong lúc hai bàn tay xuôi dần dần tới khúc đuôi của con trăn. Cuối cùng nó chạm tới khúc thịt nhỏ bằng ngón tay út. Anh Bảy dặn là phải bẻ đuôi con rắn cho nó đau để nó phải vùng vẫy và không quấn nữa. Tuy nhiên sau khi đụng cái đuôi nó biết hai bàn tay của mình không đủ sức bẻ gãy cái đuôi của con trăn. Không bẻ được thì phải cắn. Sáu cảm thấy nước miếng chảy ra khi nghĩ mình phải há miệng ngậm lấy khúc thịt mềm mềm, nhờn nhớt và tanh tanh. Hít hơi dài, nhắm mắt lại nó từ từ đưa cái đuôi của con trăn lên miệng. Phập... Sáu nghe một tiếng phù rồi một sức lực mạnh mẽ đẩy bật thân hình

của nó lên cao cùng với khúc thịt trơn mềm chuyển động quanh cần cổ của mình. Ngồi bật dậy, qua ánh trăng mờ mờ nó thoáng thấy một khúc thịt màu đen lốm đốm vàng bò thoăn thoắt ra cửa cái rồi biến mất trong bóng tối.

Trống ngực đập ỳnh ịch, tay chân lạnh ngắt, lưỡi le ra, Sáu ôm lấy cái cổ họng như còn nguyên cảm giác thân hình trơn mềm của con trăn quấn quanh cổ mình. Ngồi thừ trong bóng đêm thật lâu nó nằm lăn ra giường rồi lát sau vì quá mệt nên chìm sâu vào giấc ngủ.

- Sáu... Dậy... dậy... Mày làm gì mà ngủ tới trưa trời trưa trệt mà chưa dậy...

Giật mình choàng dậy ngơ ngác nhìn thấy con Mơi đang đứng bên giường Sáu mới hết sợ.

- Mày qua hỏi nào dậy?

- Mơi qua tới... Tao chờ hoài hông thấy mày qua nhà tao nên tao phải qua nhà mày...

Nhìn quanh quất giây lát con Mơi chợt kêu lên.

- Con trăn... Con trăn đâu rồi?

Không nhìn tới cái lồng trống trơn Sáu từ từ lên tiếng. Giọng của nó khàn và run run.

- Nó đi mất rồi...

- Mày thả nó à?

Sáu lắc đầu. Ngẫm nghĩ giây lát nó từ từ kể lại cho con Mơi nghe chuyện bị con trăn quấn xuyết chết. Mơi há hốc miệng vì sợ rồi cuối cùng cười toe toét.

- Mày hên lắm đó. Ba tao nói người nào bị trăn quấn là chết. Nó lấy cái đuôi ngoáy dô rún của mình làm mình lũng ruột chết...

Sáu gật đầu. Nhảy xuống giường nó nhũn nhặn của mình hên lắm. Từ nay nó không chơi với rắn mà tìm con khác để chơi. Liếc nhanh Mơi nó mỉm

cười. Chơi với con gái coi bộ ít nguy hiểm hơn chơi với rắn. Với lại con Mồi cũng dễ nhìn hơn con rắn.

HẾT

Nguồn: rfviet. com

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 30 tháng 6 năm 2010